

Голові Верховної Ради

України В.М. Литвину

Копії: Комітет ВР з питань
культури і духовності

Комітет ВР з питань
науки і освіти

та засоби масової інформації

Прочитавши проект Закону України «Про мови в Україні», внесений депутатами Єфремовим, Симоненком та Гриневецьким, ми дійшли до однозначного висновку про те, що у разі його прийняття в Україні фактично буде встановлено дві державні мови, що суперечить ст.10 чинної Конституції України. Автори законопроекту це навіть не приховують, оскільки в ст.4 прямо пишуть, що порядок застосування мов в Україні визначається *виключно* запропонованим законом, «з норм якого мають виходити всі інші правові акти». Вся порівняльна таблиця до законопроекту пронизана замінами поняття «державна мова» на «державна мова і російська» або «державна мова, російська та інші регіональні мови», тобто на введенні двох державних мов. З законопроекту випливає, що в державі не буде жодної сфери, за винятком Збройних сил України, де знання української буде необхідним на всій території країни. Більше того, на підставі ст.3 законопроекту «про право вільно користуватися будь-якою мовою у суспільному житті», велика кількість громадян держави (зокрема, і високопосадовців) отримає *узаконене* право і надалі не знати державної мови.

Всі новації законопроекту ґрунтуються на пересмикуванні та заангажованому інтерпретуванні загальновідомих фактів, принципів та правових актів, зокрема, міжнародних. Наприклад, абсолютно очевидно, що Європейська хартія регіональних мов не спрямована на захист російської

мови в Україні, оскільки тут швидше зникне українська, ніж російська, проте в ст.8 автори законопроекту поширюють дію Хартії і на російську мову.

Це ж в повній мірі стосується ст.7 про «українсько-російську двомовність». В першій частині статті, попри відомий результат перепису населення України в 2001р., коли понад 60 відсотків населення українську назвали рідною, відбувається підміна понять: мовляв «більшість громадян повсякденно користується російською», тобто більшість не вживає української?! Друга частина цієї статті є звичайним фарисейством, яке той факт, що в часи СРСР усіх українців економічним і політичним примусом заставляли вивчати російську мову, а українська при цьому була не обов'язковою для вивчення, робить «важливим надбанням» українців. А оскільки ситуація є асиметричною – до тепер переважна більшість росіян в Україні не опанувала цю двомовність (досить послухати очільників теперішньої української влади), то це робиться вже аргументом на користь російської мови.

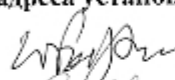

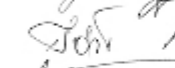
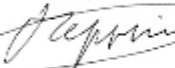
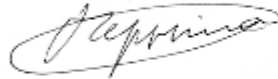

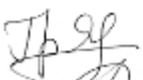

Як науковців, нас також дивує, як мовна заангажованість авторів проекту призвела до майже абсурдних положень в статтях 21 і 22 про мову в освіті та науці. Зокрема, послідовна реалізація ч.2 статті 21 веде до вимоги до держави Україна підготувати викладачів для університетів, яких буде достатньо для викладання 15-ма (!) регіональними мовами. Це в той час, коли в усіх цивілізованих країнах викладання у вузах ведеться лише державною (офіційною) мовою або нею та англійською як загальноприйнятою міжнародною мовою науки і освіти. А у формулюванні ст. 22 зусилля авторів законопроекту спрямовані не на визнання англійської мови як фактично єдиної мови науки в сучасному світі (терміну «англійська мова» в ст.. 21 і 22 взагалі нема!), а на забезпечення права значної частини наших науковців і надалі не знати державної мови. Більше того, реалізація ч.1 статті 22 на практиці призведе до появи звітів НДР написаних трьома і навіть більше мовами, тобто «за вибором виконавців робіт». Де ж знайти поліглотів, які зможуть оцінити науковий рівень таких звітів?!

Висновок: не заперечуючи проти важливості удосконалення мовного законодавства в Україні (відповідний закон, прийнятий в 1989р., не відповідає сьогоднішньому дню), законопроект № 1015-3 від 07/09/2010,

внесений депутатами Єфремовим, Симоненком та Григинецьким, є абсолютно неприйнятним, оскільки він фактично вводить в Україні другу державну (офіційну) мову, що не відповідає букві та духу чинної Конституції та відомому глумаченню Конституційного Суду щодо державної мови як єдиної офіційної.

Співробітники Інституту математики НАН України

(адреса установи: Київ-4, вул. Терещенківська, 3)

1. Ю. М. Березанський, академік НАНУ
2. М. П. Горбатов, чл.-кор. НАНУ
3. М. Я. Гертейко, чл.-кор. НАН України
4. В. Горбанов, доктор фіз.-мат. наук
5. Р. Черніга, доктор фіз.-мат. н.
6. В. Любашенко, доктор фіз.-мат. наук
7. В. Кошманенко, доктор ф.-м. наук, професор
8. В. Новичий, доктор ф.-м. наук, професор
9. А. Тузан, доктор ф.-м. наук, професор.
10. О. Рубенко, доц. м.-н., професор
11. В. Ткаченко, доктор фіз.-мат. наук, професор
12. В. Верасимович, доктор фіз.-мат. наук
13. Ю. Виноченко, доктор ф.-м., професор
чл.-кор. НАН України
14. А. Кочубей, доктор фіз.-мат. наук
15. А. Трушка, кандидат фіз.-мат. наук
16. Т. В. Редуха, кандидат фіз.-мат. наук
17. С. М. Журба, кандидат ф.-м. наук

- 18. ~~Обла~~ О. М. Барановський, кандидат фіз.-мат. наук
- 19. ~~Дав~~ — С. П. Сосницький, д-р ф-м. наук
- 20. ~~Алоренко~~ — Д. Г. Корнівецький доктор фіз.-мат. наук, професор
- 21. ~~Тим~~ — А. М. Тимківський к. ф.-м. наук
- 22. ~~Кри~~ — М. О. Зінчук к. т. н.
- 23. ~~Осета~~ Г. М. Осета, к. фіз.-мат. наук
- 24. ~~Тасакван~~
р.о. ~~ТМ~~ — І. Г. М. + 1
- 25. ~~Кол~~ Колєда С. Ф., доктор ф.-м. наук
- 26. ~~Рабанович~~ Рабанович В. І. к. фіз.-мат. наук
- 27. ~~Бар~~ М. Я. Барика, доктор ф.-м. наук, професор